

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

21 iunie st. v.

3 iulie st. n.

Ese în fiecare duminică.

Redacțiunea în
Közép-uteza nr. 395.

Nr. 25.

A N U L XXIII.

1887.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.

Pentru România pe an 25 lei

La un portret.

Me pierd uitându-mă la tine,
Cuprinsă ca de-un farmec sfânt
Și 'n sufletul meu ți revine
Dorul ce-avui p'acest pământ.

Și c'un amor peste măsură
Desmierd frumosul chip al teu,
Și uit c'a fost între noi ură
Și uit de câte sufer eu.

Și te iubesc cași atunci
Cu tot avântu 'nchipuirii
Și cu acea simțire dulce
Ce-o dă trecutul amintirii.

Veronica Micle.

Voinicul Florilor.

— Poveste din Bucovina. —

(Urmare și fine)

«Ce?» îl întrebă împăratul.
»Luminate împărate! El a ținut că, de ar vré,
ar aduce calul smelui aceluia carele vré să-ți
tot fure fata măriei tale!»
»Da ce ții tu, măi țigane!»
»Da țieu așa, luminate împărate! Așa s'a
laudat el de cătră mine!» Acuma cugetă țiganul în
sine: »Ei lasă! că i-am făcut eu una bună! Nu s'a
mai desmerdă el tot în bine!»

Aușind împăratul acestea, s'a mirat foarte, ori
de-ar fi, de la un copil așa de mic, cu puțință una ca
acesta, mai ales pentru că el imbiase mai înainte pe
mulți voinici spre aceea, dară nici unul nu s'a fost
prins, nici chiar pentru făgăduință că, carele ar face
una ca acesta, acela să aibă pe fică-sa de soție și
împărăția totă ca zestre. Deci după ce s'a întors îm-
păratul în curte, a poruncit să aducă îndată pe băet
la sine și l'a întrebat, ori de-a ținut el acesta? Băetul
începă a se desvini în tot chipul și a se lăpădă, că
lui nici nu i-a plesnit prin cap una ca acesta, nu toc-
mai să fi spus și țiganului!

Împăratul înse n'a vrut să-i credă, ci i-a porun-
cit ca să-i aducă calul smelui numai decât, că, de
nu-i l'a aduce, apoi i-a sta capul unde-i stau acum
tălpile.

Aușind băetul această poruncă aspră a îm-
păratului, a început a plânge cu amar și a se căina:
ce să facă el acuma și încotr'o să-o apuce? Vădând
că acuma-i pace de dânsul, s'a pornit să se ducă unde
l-or duce ochii. Mergând așa tânguindu-se, a ajuns
într'o pădure. Aice a fost slăbit de picioare într'atâta,
cât nu mai putea să mērgă. Ce să facă el? Ar fi
poposit, dară se temea tare să nu dea vre-o fēră
peste dânsul și să-l crompoțescă! Dară cu totă frica
tot s'a pus o lēcă pe un copaciu, carele căduse lângă
drum, și a început aice erăș a plânge și a se căina:
»Vai de mine și de mine! ce timpuri am ajuns eu!
Ia! să nu fi dat eu drumul păserii aceleia, ce aș avé
să umblu eu amú pe aice!»

Aducându-și el aminte de pasere, ș-a adus a-
minte și de cuvintele ei: ca să cugete numai la Voi-
nicul Florilor, că așa se chemă paserea aceea, când a
fi la un greu! Cum numai a cugetat la dânsa, etă și
Voinicul Florilor lângă el, și-l întrebă: »Da de ce
plângi, dragu-meu?»

»Da cum n'oi plânge,« i respuse el cu jale,
»că etă ce-am pățit eu și la ce vremi grele am ajuns!»
Și apoi ia și-i spune toate câte s'au întemplat cu dâ-
nsul dela început până acuma.

Voinicul Florilor i-a ținut: »Nu te teme, fētu-meul
că eu-s lângă tine! Prinde-te numai de grumații mei
și te ține bine!»

Atuncia s'a dat Voinicul Florilor peste cap și
s'a făcut pasere. Băetul s'a prins de grumații ei, și
a sburat cu dânsul până la fetele sōrelui și l'a lăsat
la dânsese ținându-i să-l aștepte aice până ce s'a în-
tōrce înderept!

Voinicul Florilor s'a luat și s'a dus la smeu să-i
fure calul, carele eră închis într'un grajd tōrte tare și
bun, încât nu eră nime în stare să-l deschidă, fiindcă
smēul i-l incuia pe din lăuntru și cheile le lăsa acolo
într'un cuiu. Cum a sosit el nōptea acolo, s'a dat
peste cap de trei ori, de s'a făcut muscă, și intrând
în grajd, s'a ascuns acolo într'o crepăturică. Smēul
ș-a grijit calul și s'a dus după aceea la culcat.

Cum numai adormise smēul, a eșit Voinicul Flo-
rilor din crepăturică, s'a dat peste cap și s'a făcut
om și a pus mâna pe cal. Dară calul unde n'a ne-
cheșat odată, cât s'a rēsultat tōte pădurile de prin-
pregiur, pentru că el făcea totdeuna așa când pune
altul mâna pe dânsul. Atuncia sare smēul înspăi-
mântat din somn, aprinde făclile și fuga la grajd să
vedă cine umblă la cal! Intrând în grajd, n'a aflat
pe nime, pentru că Voinicul Florilor se făcuse eră
muscă și se vīrise în crepăturică. Smēul a cercat

tôte ungherele de-amăruntelul și nedând de nime, s'a mirat foarte, ce să fie acesta, și apoi s'a dus erăș in curte să se culce. Abiã adormise bietul smeu, și Voinicul Florilor pune erã ca mai nainte, mâna pe cal. Calul necheđã încă și mai cumplit decât înteu Atuncia a sărit smeu ca fript, drept in picioare, de a dat fuga la grajd să vedã ce este? Darã și acuma n'a aflat pe nime, pentrucã Voinicul Florilor se ascunsese erã ca muscă in crepăturică, măcarcă smeu a cercat tôte ungherele și mai de-amăruntul, încat nu rămăsese nici un paiu, care să nu-l fi urnit el din loc. Pe urmă a mai șters calul, socotind că pôte nu-i grijit cum se cade și de acea necheđã, și apoi s'a dus erăș la culcat. Darã și acuma abiã a fost ațipit, când calul a necheđat încă mai vertos și mai infiorător! Atuncia a sărit smeu mánios din pat, a apucat un harapnic și s'a dus in grajd. Și acuma a cercat tot paiul de-amăruntelul, și neaflând pe nimene, s'a apucat de a bătut calul cumplit, tot suduindu-l și blăstêmându-l cum i viniã la gurã, că de ce-l stârneșce de atâte ori din somn, că dórã nu-i Voinicul Florilor pe aice?

Bietul cal a suferit numai degeaba o sfântã de bâtea; darã și pentru acesta ș-a cugetat el: »Ei bine! lasã! că de-a veni de-acuma cineva, n'oi strigã mai mult, ci m'oi lãsã luat de ori cine!»

Cum s'a îndepãrtat smeu, i-a și eșit musca din crepăturică, s'a dat peste cap și s'a făcut voinic. Dupã aceea a pus mâna pe cal, dar' calul a făcut mălcum, n'a mai necheđat. El a deschis grajdul, l'a scos afarã și a încãlecat și s'a cam mai dus cu densul pânã la bæt la fetele sorerui. Aice a dat bætului calul in mânã dicându-i, să-l țiiã bine de frâu ca să nu-l scape, că calul sburã numai pin aer mergând. Fetele sorerui i-a mai dãruit o corónã foarte mândrã, cu lucéfêrul in frunte și ncolo infrumusețatã cu stele, spuindu-i ca s'o dee fetei împêratului, decã va cere-o dela densul când va trece el sburând pela foișorul ei.

Bætul ș-a luat điuã bunã dela toți și a sburat spre casã. Cât clipești, a și ajuns la curtea împêratului, și trecând pe lângã foișor, i-l vedũ fata împêratului și a cerut corónã dela densul. El i-a și dat-o indatã, și dupã aceea a intrat la împêratul de i-a dat calul in mânã.

Vedũdu-l împêratul, s'a bucurat foarte, și de acũ inainte a început să-l aibã mai drag și să-l țiiã și mai bine.

In grajdul împêratului se aflã acum cu un cal mai mult. Acestuia i trebuiã mai multã cãutare decât la toți ceialalți cai. Deci țiganul nu o ghici bine cu sfatul ce-l dãduse împêratului. E iș făcuse numai ostenelã mai multã și trudã mai mare, fără ca să fi stricat bætului nici cât-i negru subt unghie; dinpotrivã, el avea acum la împêratul mult mai mare trecere și cãutare. Nime la curte nu-i erã așã de drag ca acest bæt. Și tocmai acesta il rodea pe țigan la inimã și-l făcea să nu dórãmã nopti întregi tot chipzuind la rele asupra bietului bæt! Țiganul nu șciea ce să facã ca să se curățescã de bæt. Tot cugetând el așã, a dat de una și mai bunã decât cea mai dinainte. Netrecând nici jumêtate de an, a început erăș țiganul să clevetescã pe bæt inaintea împêratului, când se primblã odatã pe dinaintea grajdului cu caii, dicându-i: »Luminate împêrate! când ai șci mãria ta ce s'a mai lãudat bætul acela de cãtrã mine!»

»Ce? mei țigane!»

»Luminate împêrate! El a đis că, decã ar vré, ar puté aduce și șeuã calului.« Prin acesta cugetã țiganul să-l prãpãdescã, socotind, că acuma l-a prinde smeu, fiind că s'a pãđi mai bine decât inainte. Șeuã acesta avea însușietatea aceea, că, de se puneã cineva pe densã, ea-l ducea pin aer unde numai cugetã el!

Impêratul a cređut și acuma țiganului, și mergând in curte a chemat pe bæt la sine și i-a đis: »Etã ce mi-a descoperit țiganul, că tu ai puté aduce și șeuã calului, numai decã ai vré!»

Bætul a început a se desvinui, a se jurã și a dice, că lui nici in cap nu i-a venit acesta, nu tocmai să fi đis cãtrã țigan vrodatã!

Impêratul nu i-a cređut nici decãt, ci i-a poruncit să i-o aducã, că de nu i-a aduce-o, apoi i-a sta capul unde-i stau tãlpile.

Bietul bæt n'a avut incotro, a trebuit să mERGã! S'a dus erăș pânã 'n pãdurea aceea și s'a pus pe copaciul acela și a început a se vætã și a plãnge, socotind in sine: »Cã acuma nu mi-a mai ajutã Voinicul Florilor, că mi-a ajutat odatã și m'a scos dela greu!»

Cum a cugetat la densul, etã-l și Voinicul Florilor de față și il intrébã: »De ce plãngi tu draguțé?»

»Da cum n'oi plãnge și cum nu m'oi vætã, că etã ce mi-a poruncit împêratul, să-i aduc și șeuã calului smeuului!»

Voinicul Florilor a mângãiat pe bæt dicându-i să n'aibã fricã de nimicã, că el nu i-a uitat binele ce i l'a făcut când l'a scãpat din inchisóre și că el șcie că tôte acestea le pãtimeșce numai pentru densul, dar și el va cãutã să-l scape dela tôte relele. Apoi l-a dus erăș la fetele sorerui, și el singur a mers dupã șeuã la smeu ca să i-o fure.

Cu acele mijlõce ca și înteu datã, i-a furat smeuului șeuã și a venit cu densã la fetele sorerui de i-a dat-o bætului să o ducã împêratului. Fetele sorerui i-a dãruit și acuma o corónã foarte frumoșã, cu luna in frunte, cu lucefieri amẽdoii in umeri, și incolo impodobitã cu stele, dicându-i: »De-ar cere-o fata împêratului când vei trece pe lângã foișorul ei, tu să i-o dai!»

Cum s'a pus bætul pe șea, in clipã a și fost la curtea împêratului. Când a trecut pe lângã foișor, l'a zãrit fata împêratului cu corónã cea atãt de frumoșã și strãlucitã și i-a cerut-o. El i-a dat-o indatã. Dupã aceea a intrat la împêratul in curte și i-a inchinat șeuã.

Impêratul s'a bucurat foarte pentru odorul acesta, și-l ținea acuma și mai bine pe bæt și-l iubii și mai tare.

Darã țiganul să crepe nu alta de ciudã și de urgie asupra bætului! Acuma cãutã erã in tot felul să-l bage in alt necaz și mai mare, că nu putea privi cu ochi buni starea cea fericitã a bætului și a rãbdã necazurile și nevoile sale ce-l incungiuurã din tôte pãrțile! Așã darã socoti țiganul că, decã va spune împêratului că ar fi đis bætul cãtrã densul, că va aduce și pe smeu singur prins și ferecat, apoi de bunã semã nu s'a mai întorce indêrpt, cãci iș gãndi el in sine: »Pe cal l-a adus el cum l'a adus, și șeuã a furat-o el cum a furat-o, darã pe smeu șciu că nu l-a mai aduce, pentrucã un om pãmẽnten nu pôte să invingã nici odatã pe un smeu!»

Deci primblãndu-se odatã împêratul pe dinaintea grajdului cu caii, i-a eșit țiganul inainte și i-a đis: »Luminate împêrate! Eu nu șciu cât iși increde bætul acela! El erăș s'a lãudat de cãtrã mine, că ar aduce mãriei tale chiar pe smeu prins și fericat, numai decã ar vré!»

Impêratul a cređut și asta datã țiganului, mai ales când cugetã că, de va avé pe smeu prins și fericat, n'a mai fi nevoit să-și țiiã fata inchisã, ci va puté trãi și ea ca alte femei pe lume, fără pazã și fricã de õmeni rei. Deci a poruncit bætului să-i aducã smeu, că de nu, apoi șcie el acuma ce are să pãțescã!

Auđind băetul cesta, a inceput a plnge ŝi a suspină, că nu mai cuget să scape ŝi de cesta nevoie; el socotia că de celealalte doue a scpat cum a scpat, dar acuma a fi pace de dnsul! Mai mort de frică ŝi de intristare s'a pornit verndu-se la drum. După ce a ajuns la copaciul acela in pădure, s'a pus pe el să popossc puđin ŝi ŝ-a adus rŝ aminte de Voinicul Florilor. Cum numai a cugetat la dnsul, t ŝi el de fađ, ŝi i-l intreb: »Ce plngi, fătul meu?»

Băetul i-a răspuns: »Cum n'oi plnge, că t ce mi-a poruncit impratul că, dc nu i-oi aduce pe smu prins ŝi fericat, mi-a sta capul unde-mi stau tpile!»

Auđind Voinicul Florilor acestea, i-a đis: »Hm! la mare lucru te-a băgat, ftu-meu! Dar bunu-i Dumnezeu, tot l'om prinde!» După aceea a pus pe băet rŝ la fetele srelui ŝi le-a rugat ca să-l mai ții pn ce a veni el.

De aici s'a dus Voinicul Florilor pn 'n pdurea smului. Acolo s'a dat peste cap ŝi s'a făcut un moŝuc mititel mititel, dar btrn btrn, ŝi cu un ciocan mare in mn. Cu acesta lovia când intr'un copaciu, când in altul, de răsună tt pdurea! Auđind smul vuetul acesta, s'a dus să vd cine bontneŝce acolo, ŝi aflnd pe moŝucul acesta, l-a intrebát că ce caută pe-acolo intr'o pustietate aŝ de mare?

Atuncia i-a răspuns moŝicul đicnd: »Ia caut ŝi eu, care lemn ar fi mai tare, ca să fac un poloboc ŝi să prind pe Voinicul Florilor intrnsul, că multe rele mi-a făcut el pn acuma; dar nu pot afl nici un lemn destul de tare!»

Auđind smul aceste cuvinte, i đice: »Hei! moŝucule! ŝi eu am multe pe inimă impotriva lui, că ŝi pe mine m'a prădat, ŝi tare aŝ dori ca să-l pot prinde, inse nu ŝtiu cum? Dar, pentruc dumiata eŝti bodnar ŝi voeŝci să-l prindă, apoi ți-oi ajut ŝi eu! Vin numai la mine ŝi eu ți-oi da ŝi dge de lemn tare ŝi cercuri de fer, că dr ai face un lucru de treb ŝi să mi-l pođi prinde mai lesne!»

Moŝneguđului i-a părut frte bine că-i aŝ de aprpe de ținta sa, ŝi a mers cu smu acasă la dnsul. Aice a făcut indat polobocul, l'a infundat de un capăt ŝi l'a cercuit bine, cerc lng cerc, ŝi după aceea a đis ctr smu: Polobocul e gata! Dar eu nu ŝtiu, ori de nu se vede ceva pntre dge, ŝi ori de-or țină cercurile acestea, că Voinicul Florilor e voinic frte mare, ŝi de l-oi prinde intr'nsul, ŝi de-a sări cu el pn in nori ŝi de s'a isbi de acolea jos. nu ŝtiu, ori de n'or plesni cercurile! Deci ar fi bine să te bagi dumiata in lăuntru, că eŝti mai tare ŝi veđi ŝi mai bine dect mine, ŝi astupndu-l eu de cestalalt capăt, apoi mi-i spune, ori de nu-i vro crepăturică intr'nsul pe care s'o astup, ŝi după aceea vei sări cu dnsul in sus, ŝi te vei ls jos. ca să cercăm, ori de n'a plesni vrun cerc, ŝi după aceea ți-oi da drumul, ŝi eu m'oi duce cu polobocul să prind pe Voinicul Florilor.

Smul s'a prins bucuos de tte, ŝi s'a băgat in lăuntru. Moŝneguđul a astuput polobocul ŝi de cestalalt capăt, ŝi apoi a intrebát pe smu, ori de nu se zreŝce nimic? Smul ia spus, că pntre cutari dge se vede puđin! Moŝucul ia ŝi astupă aceea crepăturică bine ŝi apoi l'a mai intrebát rŝ, ori de nu se mai vede pe undeva? Smul i-a răspuns că nu! După aceea i-a đis să sară in sus ŝi să se isbsc de pământ ca să cerce, ori de n'or plesni cercurile! Când s'a aruncat smul in inaltul cerului, abi tocmai a doua đi sra a picat jos, ŝi atunci a plesnit vro cinc cercuri. Moŝucul a luat ŝi a pus altele si mai bune in locul acelora, ŝi l'a intrebát, ori de nu

se vede ŝi acuma nimic. Smul i-a răspuns că nu! După aceea i-a đis să mai sar nc odată in sus! Smul a sărit ŝi tocmai a treia đi a picat jos, ŝi a plesnit doue cercuri. ŝi pe aceste le-a schimbat moŝneguđul cu altele ŝi mai tari ŝi i-a đis să mai sar nc odată. Cnd s'a aruncat smul in inaltul cerului, a picat jos abi tocmai la sptmn. Acuma n'a plesnit nici un cerc. Moŝucul l'a intrebát, ori de nu se vede nici acuma nimic? Smul i-a răspuns că nu, ŝi după aceea a đis să-i dee drumul. Atuncia i-a răspuns moŝneguđul: »Hei, smule! Ți-a fi bine ŝi acolo, că eu-s Voinicul Florilor ŝi că polobocul acesta l'am făcut bun numai pentru tine.»

Smul a incremenit numai in poloboc vdndu-se aŝ scos din minte ŝi amăgit! Voinicul Florilor l-a inhtat indata mare in spate ŝi a sburat cu dnsul la fetele srelui de i l-a dat betului. Fetele srelui a mai fost gătit ŝi altă corn, încă mai mndr dect celealalte doue, că acuma sórele er in frunte, luna in pept, lucferii in umeri, ŝi incolo in frumuseđat cu tte stelele. Când a druit-o betului, i-a đis ca să o dee ŝi cesta fetei impratului, când a trece pe lng foisorul ei, numai dc a cere-o!

Băetul ŝ-a luat điva bun dela fetele srelui ŝi dela Voinicul Florilor, mulđmindu-le frumos pentru binele ce i-a făcut ŝi pentru darurile ce i le-a dat, ŝi punnd pe smu in spate, a ŝi impnat-o la impratul. Trecnd ŝi acuma pe lng foisor, l-a vđut fata impratului ŝi i-a cerut corna. El i-a dat-o bucuos; ŝi după aceea a inchinat impratului smul.

Impratul nu a ŝtiut ce să facă de bucurie vdndu-se acuma scutit de tt grija ŝi pe betanul acesta att de voinic! Indat a scos pe fiică-sa din foisor ŝi a măritat-o după dnsul, dndu-i ŝi tt imprția.

Betanul nu s'a dat indrept dela un lucru ca acesta, ci a primit cu plăcere mâna fetei impratului, ŝi s'a cununat cu dnsa. Nunta a fost una din cele mai strălucite. Chiar ŝi eu m'am intmplat la dnsa, dar am pđit o poznă! Osptind la ms, pte prelacom, că eram ŝi cam flmnd, rodeam la un picioaruđ de rađ, ŝi nebăgând de sm, pentruc tocmai atunci se inchină in sănătatea mirelui ŝi a miresei, am inghiđit repede imbuctura cu un ciolnel, carele mi-a ramas in gt de se cunoŝce pn acuma. De nu-mi credeđi, în poftim de pipđi ŝi vedeđi, că a eŝit puđin in afară!

Tinerii au veđuit de acuma inainte mulđi ani buni ŝi fericiđi in tt liniŝtea ŝi pacea, si de n'au murit cumva, apoi de bună sm treŝce ŝi acuma!

r eu m'am inclicat pe-un paiu de săcară ŝi cum vedeđi, v'am spus o poveste 'n st' sr! Plđiđi-mi-o!

Ion al lui G. Sbiera.

Soră ŝi frate.

— Baladă populară din giurul Nsduđului. —

Soră, soră, Anisiă,

Ț Pune cartea pe chili,¹

Ț Haid' cu mine'n cununi!

— Eu cu tine-atunci m'oi duce,

Când tu mie că mi-i face

Tot fntn 'n vrf de munte,

Zidit cu petri scumpe,

Ca să cură apa'n curte.»

Nice vorba nu sfrŝi

ŝi de-acelea să gt.

El din gură-atunci đicea:

¹ Castn.

— Soră, soră, Anisiă,
Haid' cu mine 'n cunună!
— Eu cu tine-atunci m'oi duce,
Când tu mie că mi-i face.
Tot trei mori pe sub pământ,
Să macin aur și-argint!
Nice vorba nu sfârșia
Și de-acelea să găta.
El din gură-așa dicea:
— Soră, soră, Anisiă,
Haid' cu mine 'n cunună!
— Eu cu tine-atunci m'oi duce,
Când tu mie mi-i stêrpi
Tot marea pe trei locuri,
Se rămăia trei prunduri,
Să-mi crească floricele;
Să mă 'nstruț, frate, cu ele!
Nice vorba nu sfârșia
Și de-acelea se găta.
El de mână o luă,
In cunună intră
Când in biserică-au intrat,
Icônele-au suspinat;
Dar icóna Precești
Din fundul bisericii
Ea din gură-a cuvântat:
— Nu ești popă cu dreptate,
Cum Dăeu nu te-a bate!?!

Stefan B.

Stéua frumuseței.

— Novelă de August Wolf. —

Eră o mare societate la dómna G., se adunase lume multă de ambele secse, se conversase mult, se risese mult, se danțase mult și se mâncase și beuse foarte mult și foarte bine. Acum inse cei mai mulți plecaseră și nu mai rămăseseră decât rude d'apropie și amici intimi. Aceștia se puseră in giurul unei mese mari, bând, glumind și riđend; veselía lor eră rezultatul agitațiunii seratei plăcute și nu erau încă dispuși a pune un termen animațiunii lor și a se culca.

De-o odată diše stăpâna casei: Ce ai Robert? pentru ce atât de tăcut? cređ că tótă séra n'ai pronunțat un singur cuvânt.

— Ai auđit acésta atât de bine? întrebă Robert.

— Ei! Parcă nu te cunosc. Numai decă poți să înșeli pe cineva povestindu-i istorii neadevërate, atunci nu-ți mai tace gura. Inchipuiți-vë dómnelor, ce mi-a făcut alaltă-eri. Eu și Emma il rugasem să ne povestescă ceva din călătoria lui, el ne povesteșce o istorie lungă și la sfârșit adaogă, că nu este adevërată. Dar cine șcie, cine șcie, decă cu tótă tăgăduirea lui istoria n'a fost adevërată?

— Cine șcie, replică Robert.

— Eră istoria atât de scabrósă? întrebă o hêtrână dómnă, rudă a stăpânei casei, care n'avea mare încredere in caracterul lui Robert. Spune-i dar să ne povestescă încă odată.

— Pentru Dumneđeu! nu! exclamă Robert, sculându-se, nu mai șciu nimic din ce am povestit atunci; in credință, nu sânt in stare s'o fac.

— Dar spre pedepsă ar trebui să te obligăm a ne povesti o altă istorie, opină dómna G. Decă îți vine atât de lesne a inventă, povesteșce! Toți sântem dispuși a mai ascultă o istorie; nu face trebuință să fie adevërată, fiindcă șcii să minți cu atâta inlesnire.

— Așă! așă! strigau ceialalți, o istorie neadevërată! E o pedepsă dréptă, decă a mințit odată, să mai mințá acum și pentru a doua óră!

— Ei bine, decă stăruiți, fie după voința vóstră. Țineți-ve bine, am să vë povestesc ceva desevëșit neadevërat. Ascultați!

Fiecare i-și alese o pozițiune comodă spre ascultare, păharele se umpleau din nou, dna G. ofería prăjituri și Robert începú.

— Decă nu mă înșel, ați fost toți deunăđi la teatru, când actorul B. a debutat intr'o comedie, prelucrată dudă una spaniolă. Originalul spaniol după care s'a imitat este de Lope-de-Vega, un autor care a scris peste o mie piese teatrale; inchipuiți-vë un autor dramatic atât de roditor! Póte că veți găsi un óre-care interes ascultând o anecdotă din vieța lui.

Când eră in vërstă de patruđeci de ani, se preumblă cu unul din cei mai buni amici ai lui. Tre-când puerta dal sol (porta sórelui) a Madridului, inaintară spre câmpie. Amicul lui Lope eră un om serios, tăcut și restrins, cam in aceeași vërstă cu densusul; dar imbrăcăminteá lui sêrăcaciósă și trăsurile fisonomieí sale constatau un fel de resemnare și ochii lui manifestau o durere sufletescă; nu eră anevoie a recunósce intrênsul un bărbat, care nutrise mult timp speranțe neimplinite și care trăia mai mult in lumea imaginară decât in cea reală.

— Fernando, dicea Lope inaintând pe șosea, ești un lenes. Astăđi e diua nașcerii tale, și decă nu mă înșel, implinești patruđeci și doi de ani, și până acum n'ai scris nimic!

— Așă e, respunse Fernando.

— Dar pentru ce n'ai scris nimic?

— Fără indoială, fiindcă imi lipseșce talentul.

— Iti lipseșce talentul? Fernando, n'ai đis odată o minciună mai mare. Ai mai mult talent decât mine; n'am încă vërsta ta și am scris sute de drame, pe când tu n'ai făcut nimic!

— Tocmai așă e, respunse Fernando liniștit, tu scrii dramele și eu nu le scriu. Decă cineva in tot cursul vieții sale voeșce să scrie piese dramatice și nu le scrie, e o dovédă că-i lipseșce talentul, nu incape indoială.

— Dar ție nu-ți lipseșce talentul, replică Lope, o șciu foarte bine, poesiele tale ce le făcuseși la Alcalá erau mult mai bune decât ale mele, și acum prelinđi că n'ai talent? Decă ai vré numai să te pui la lucru, dar acésta nu poți; incet incet te-ai deprins cu lenevia și cu vinul, și acum nu mai poți să lucređi; creerii tēi sânt obicinuți cu trândăvia și cu visiunile incât au ajuns somnoroși.

— Se póte, respunse Fernando, dar mai este o altă causă.

— Care?

— Nu pot inventă nimic.

— Ce fel de vorbă!

— Așă e, Lope, tot ce aș puté inventă, nu corespunde cu inalta ideie ce-mi fac de-o dramă. Te asicur, am lucrat in gândul meu mai mult decât îți poți inchipui, dar a trebuit să lapéd totul.

— Și cređi că nu șciu acésta? dar ori-cum, pe jumêtate a fost și lenevia causa.

— E anevoie să-ți esplic cum este, continuă Fernando, dar simt o imboldire imperiósă a concentra tóte puterile mele la produțiunea unei poesii a face din acea poesie opera cea mai sublimă, cea mai perfectă ce sânt capabil să produc, apoi totdeuna am descoperit pe urmă la tóte proiectele mele greșeli și lipsuri. Se póte că am conceput o ideie greșită in privința dramelor séu că există vr'o altă causă pe care n'o cunosc, dar este un fapt că n'am găsit încă un subiect la care aș fi putut devotá tot sufletul

Logodire la Nozairianl.

meu. Și simt că acesta îmi trepuește neapărat spre a produce. Nu voi să fac din poezie o meserie, imi este cu neputință a înșiră vorbe sunătoare și a simula un entuziasm mincinos. Simt imboldirea d'a produce, dar n'am putut descoperi până acum tărîmul pe care s'ar pute mișcă sufletul meu in libertate. Așa am preferat a păstră tăcere.

— Hm! făcea Lope pe gânduri. Știi că tocmai așa mi se întemplă și mie?

Fernando, oprindu-se in loc, ridea cu hohot.

— Ce ȃci? așa ȃi se întemplă și ȃie? cu suti-mele tale de drame? tu care golești mai multe sticle de cernelă decăt butelii de vin?

— Ascultă-mă, frate, ȃcea Lope tot pe gânduri. Voi să-ȃi esplic acesta. Dar etă că am ajuns la amic-ul postru Francisco, să intrăm și să ne odihnim.

Intrară la un birt alături cu șosea și Lope ceru o butelie de vin. Francisco, grosul birtaș, aduse o butelie de vin și pahare, depuindu-le pe mesă sub umbrar. Amicii ședură jos și Lope umplu păharele.

— A! vin de Malaga! esclamă Fernando care nu intărdiasse a gustă. După acesta mai luă o imbucătură și satisfăcut de espertisă adaogă: forte bun și forte vechiu ăst vin de Malaga!

— Cum aș pute să-ȃi ofer alt-ceva astădi? ȃcea Lope. Bé după pofta inimei și ascultă ce-ȃi voipovestă.

— A! bine ȃci, respunse Fernando ridend ăncă odată, povestește-mi cum se întemplă ca tu, care ai scris peste cinci sute de drame, să fii in aceeași stare ca mine, care n'am scris nici una singură.

— Ceea ce-ȃi voi povestă, nu este alt nimic, decăt impregiurarea care m'a indemnat să scriu. Iȃi poȃi inchipui, că n'am scris ăncă piesa ce doresc să conpui, că am inceput in mai multe rënduri și că tôte inceputurile mele le-am ars pe urmă.

— Ce piesă pôte fi acesta? intrebă Fernando.

— Titlul ei este: Stéua frumuseȃei.

— Minunat!

— Stéua frumuseȃei séu Principesa de Granada. Când eram un băet ca de vr'o doispreȃeci ani, m'am dus intr'o ȃi cu maica mea la o mătușă. Mi se urise grozav și mă bucuram mult când unchiul meu veniă acasă. El avea obiceiul a se preumblă mult prin casă și 'n curte și eu alergam cu densul, plăcendu-mi mai bine umbletul decăt șederea liniștită in camera unde ședeau mama și mătușă mea, bënd limonadă, conversând și impunendu-mi tăcere. D'aceea profitând de cea dintéiu ocaziune, mă luai după unchiul meu și, după ce făcuserăm inspectiunea in curte, in grajd și 'n șopron, ne intórserăm in casă și intrarăm intr'o cameră care obiceiuit eră inchisă și 'n care numai rare ori putusem să intru; tocmai pentru acesta ȃisa cameră avuse pentru mine o mare atracțiune, dar această dată eră să dobëndescă o deosebită insemnătate. Unchiul deschise un mare dulap vechiu, din care scóse o mulȃime de cărȃi ce le puse p'un pat alături cu dulapul și apoi incepu a răsfoi cărȃile căutând in ele nu știu ce. Invășasem de timpuriu a scrie și a citi, și a citi eră atunci cea mai mare plăcere pentru mine. Părinȃii mei nu tolerau pré multă citire, dar când puteam pune mâna p'o carte, o ascundeam și o citiam in secret. Așa și acum luai din mulȃimea cărȃilor aruncate pe pat câte una in mână le deschisei și citii titlurile, dar mai tôte erau de ne'nȃeles pentru mine. In fine imi căđu in mână o carte veche, me uitai la titlul tipărit in litere mari, care ȃcea: Stéua frumuseȃei séu Principesa de Granada, o dramă mare. Voi să mă duc cu cartea lângă ferestă ca s'o esamin mai d'aprópe, dar unchiul meu imi ȃise: nu pune mâna pe cărȃile acestea, sânt ale mele, și luându-mi cartea din mână o aruncă la ce-lealalte.

(Incheierea va urm á.)

Doine poporale.

(Din Maramureș.)

III

Mult mă muștră drăguțul,
Că mă iubesc cu altul;
Numai eu de mă iubesc,
Să mă usc să mă topesc,
Ca séuȃul de berbec,
Când i-l pui in apă rece,
Ca séuȃul de mióră
Când i-l pui érna 'n isvóră.

IV.

Du-te mândruȃ și te 'nsóră,
N'ășteptă să fiu fecióră;
Décă oi fi fecióră bine,
Nu m'a da mama la tine,
Mai tare mi-oi bănuí.
Nu m' are numai pe mine
Și m'a da să-mi fie bine.
Hei tu mândruȃule,
Mama ȃie nu m'a da,
Casa vóstră-i sus la șatră
Și de multe-i sușigatá
Și de pâne și de sare
Și de câte-s pe sub sóre;
Mama acolo m'a da
Unde-a fi casa cu paiă,
De mine bine să-i pară.

V.

Pentru tine mândruluc
Nici-s ȃiua cu lucru,
Nici-s nóptea cu somnu.

VI.

Frunȃă verde de-alunar,
Pe mândru l-a prins jendar;
Frunȃă verde de sacfiu,
Prinsu-l-a la oi pe rfu,
Joi l-a prins vineri l-a dus,
Sămbătă 'n fiere l-a pus,
Duminecă l-a intrebát,
Mare vină i-a aflat.

VII.

Trece mândrul p'angă șatră,
Caș-o rujitá ciuntatá;
Trece mândrul p'in grădină,
Cu lampașul cu lumină,
Ca și o rujitá plină.

VIII.

Auȃit-am mama-aséră,
C'or scie cătane érá;
Am un drăguȃ tinerel
Și l'or duce și pe el;
Nu știu mamă ce l-aș fa,
Fa-l-as méruȃ de gutiu,
Pune-l-aș la căpétiu,
Réu mă tem ca putreȃi,
Mai tare m'oi bănuí

IX.

Hei tu mândrulica mea,
Când m' ajunge dorul teu,
Căpétéiu de lucrul meu;
Când imi vine mândra 'n gând,
Totu-s tină și pământ,

Ardă văile și sece,
De dorul mândrei nu-mi trece.

X.

— Hei tu mândrulica mea,
Când te văd diminéța,
Tótă ziua pociu lucră.
— Hei tu mândruțul meu,
Ajungă-te dorul meu,
Pe podul Sigetului,
Pe spatele calului.
Și tină să te stropescă,
Dorul meu să nebulnescă,
Stropi de tină te-or stropi,
Dorul meu te-a 'nebulni.
Mândruț de dragostea noastră,
A 'nflorit un pom în costă,
A 'nflorit rodă n'-a dat,
Dragi ne-am fost și ne-am lăsat.
— Hei tu mândrulică mea,
Noi ne-om fa sêcure nouă,
Și-om tăia pomul în două.
— Hei tu mândruluțule,
Să lăsăm pomul în pace,
Să vedem ce pôme-a face,
Că de-a face pôme dulci,
Ne-om iubi și noi atunci,
Dar de-a face pôme amare,
Ne-om iubi baremi la véră.

XI.

Măjeran în trei crenguțe,
Mândru-i cu două drăguțe,
Una io și una tu,
Dăi să-l lăsăm la focu,
Noue nu ne umblă bine,
Lui i cinste noue rușine.

Culese de:

Florian Danciu.

Nunta la diverse popóre.

(Nunta la tătari, căsătorile chineze, nunțile la vechii eleni, nunțile la evrei.)

Călătorul frances Mély avu privilegiul să vëdă în drumurile sale prin Rusia sudică o nuntă tătărăscă, despre care a și scris următoarele amănunte: Mirésa vine cu carul până la casa ginerelei, și îndată ce se scoboră din car, niște femei o imprôșcă de pe co-periș cu grâu și cu meiu. După aceea trece pragul ușei, în vreme ce musica cântă niște cântece sêlbătice, care nu încetă, decât numai la sfêrșitul serbării.

Intr'aceea ginerele se ascunde și trebuie să-l caute. După ce îl găsec, îl tãresc ómenii până la ușă și-l pun pe un scaun, în vreme ce un bărbier se gâteșce mai la o parte de lucru. Bărbierul rade apoi ginerele, dar se sileșce să trăgãnescă lucrul seu cât mai mult.

În sfêrșit iș gatã acesta lucrul; prietini ginerelei îl iau acum — pe ginerele — îl duc în casă și-l scot apoi érá îmbrăcat într'o haină albă ca zãpada.

Acum începe gâtela: unul îl incaltă, altul i aședă ciorapii, al treilea îl îmbracă cu vesta, ér cel din urmă îl invãlue cu un surtuc mai mare ale cărui pusunare sânt umplute cu felurite daruri de ale miresei, cãrpe, tabacheri ș. c.

Dupã aceea începe ospêțul și jocul, ce ține tare mult, cãci acest ném mare patimã are pentru el.

***

Un cãlător întors de curénd din Yunnan spune următoarele despre un obicei cu totul ciudat al Chinezilor.

Când o jună fată suferã de-o bólã óre care, tãtal ei aratã dorința de-a o cãsători cu cel dintéiu care va ridicã de jos un ghem de mêtasã, aruncat în anume condițiuni.

Pentru acest scop se fac mari publicațiuni.

La ziua fixatã, mulțimea se adunã la pólele unei înãlțimi pe care se aflã juna fată și de unde aruncã ghemul.

Concurenții se aruncã asupra lui.

Invingêtorul, ori-cine ar fi el, are drept să ia pe fatã în cãsătorie.

S'a vëdut fete care suferiau de bóle mortale cã și-au găsit un soț.

***

Nunțile vechii eleni.

Când cineva voiã să facã nunta fiicei sale, chie-mã pe tóte rudele și prietini, din care fiecare ținea o făclie aprinsã în mână, și cu felurite cântãri și țimbale petreceau pe mirésã în casa mirelui.

Când ajungeau aci, li se serviã un prãnz splendid; în urmă conduceau pe mirésã și pe mire în camera destinatã pentru ei și cu modul acesta se isprãvia serviciul nunții.

În timpurile mai noue se introduserã felurite alte obiceiuri într'unele cetãți și mai cu sémã în Atena. Din ziua în care se începea nunta, mirésa trebuia să taie un arici și să-l aducã jertfã deitelor Dia, Ira, Artemida și altele. Așã jertfiau și alte animale, la cari observau mëruntãiele și pređiceau sórtea ce vor avé logodnicii. Mai întéiu observau fiera cu mare bãgare de sémã, fiind cã se considerã ca nodul eternului lor amor.

La o órã din nópte, cel ales d'a sta lângã logodnic plecã spre locuința miresei și o aducea în cânturi, muzici și făclii aprinse; îndată ce ajungeau lângã logodnic, cei adunați începeau să arunce peste capetele logodnicilor smochine și diferite flori; pe foc se puneau diferite supstanțe mirositoare, apoi cei de față se trãgeau în cãruțã cu care se adusesse mirésa, ca semn cã mirésa e datóre până în sfêrșit să rămãnã lângã logodnicul ei; amêndoi tinerii soți mâncau o gutue sêu cu prãjiturã, apoi mama conducea pe mirésã la pat, pe care se aflau risipite mulțime de flori. Rudele și prieteni, după ce cântau cântecele obicinuite, se ducea fiecare pela casa sa.

***

Nunțile la evrei.

Mulțime de fete, frumos împodobite, conduceau mai întéiu logodnica la bae, unde o ungeau cu unt și o frecau pe spate cu flori mirositoare, apoi o încingeau peste mijloc cu un brâu pe care logodnicul numai avea voe să-l desfacã. Când inserã, mulțimea de fete, cu felurite muzici și cântece, conducea pe logodnicã în casa logodnicului; unele din fete purtau în mâni făclii aprinse; altele duceau hainele de mult preț ale logodnicei. Mai nainte d'a introduce pe logodnicã în casa logodnicului, séra precedentã se făcea un mare sabat cu cântãri și veselii; cei bogãți o țineau șapte zile una după alta mai nainte d'a introduce pe logodnicã lângã logodnic. A doua zi duceau pe tineri în adunare, unde se aruncã peste capetele lor grâu și bani, și preotul le citiã pe capete rugãciunea înmulțirii. Astãzi evreii au mai încãrcat serviciul preotului și cu alte rugãciuni.

F. R.

Oglinda pocită.

Am cetit odată o poveste. E demult de atunci. Eram încă copilă. Intrăgă nu o știu. Inceputul nu-mai mi-l amintesc. A fost cam așa :

De mult, de mult, pe la începutul lumii, erau toți oamenii fericiți. Un om pe altul iubiă : un om altuia părea frumos. De eră ceva urît pe lume de vădut, urîtul nu-l vedea nimenea.

Sufletele erau curate tóte, ochii toți limpezi. Parecă eră tot sóre, tot lumină, tot verdetă, tot căldură pretutindene. Umbră, nópte, intunerec nicăirea. Cum să nu fie atunci omul deplin fericit ?

Așa au trecut ani și vécuri.

Dară cerul cel mai albastru se intunecă câte odată ; furtuni de multe ori din senin se nasc.

Intr'o ți, când eră mai sóre și mai frumos, un tunet bubue, vântul urlă, norii se adună, vijelia izbucnește, pământul se cutremură, pietrele se restórnă, iadul se deschide : nascocitorul relelor se ivește pe pământ.

Eră negru și hidos. Avea ochi pe tot corpul, o singură mână, șapte picioare, cincispredece limbi ascuțite și impungătoare.

In sutele-i de ochi avea câte un compas și tot compasul măsura strîmb.

Cum s'a vădut pe lume, a început a se uitá giur impregiur.

A zărit un om, doi, dece și a început să ridă.

Ridea de bêtrânii venerabili cu lungi barbe albe, ridea de voinicii cu plete de aur. Ridea de virginele care mergeau cu ochii plecați, ridea de fetele cu buțe surișetóre. Ridea de matrona ce se inchină la biserică, ridea de copiii ce se jucau prin erbă, ridea și de pruncul sugênd la sinul maicei sale.

Și nu ridea numai de ómeni, ridea de fiare, de paseri, de pământ, de arbori, de fructe, de flori ; ridea de ți, de sóre, de lumină, de ênsa-și lumină !

Și tot așa ridênd a scos o oglindă lungă, a intins-o dela munte până la mare și, cu un tăciune din infern, a început a desemná tot ce vedea și tot astfel cum i părea lui.

Mii și mii de chipuri se înșirau pe négra-i sticlă, unul mai intortochiat decât altul.

De te uitai bine, in fiecare chip recunoșceai câte o trăsură din fața ómenilor ce-ți erau mai dragi, ce-ți păreau mai frumoși. Ba vedeai că sînt chiar ei ênșiși pe oglinda pocită ; dară atât erau de suciți și de urîți, de-ți păreau alte năbădăanii.

El arêtă ómenilor aceste figuri schimosite și ómenii începura a ride unul de altul.

Risul batjocoritor până atunci nu eră cunoscut.

Pe când unii rideau, ceialalți se puseră pe plâns. Aceste fură primele lacrimi omenești.

Scopul monstrului eră ajuns : nu mai avea acum ce căută pe pământ.

— Ací am isprăvit, dișe hidósa nălucă. Acum mai departe . . . . Acum i-mi duc tabloul, acest tablou de pe natură, drept la Dumneșeu. Să vedă și el pe dragălașii sei de ómeni. Să știe și el cum sînt ființele ce a zidit. Óre plătitu-s'a să-i mai creeze ? Plătitu-s'a să ne gonescă pe noi in fundul pământului, pentru a le face loc lor ? Merită ei óre să fie așezați drept deasupra capului nostru ?

Și nascocitorul de rele cu slutita lui de oglindă, se urcă drept la cer.

Inainte de a ajunge la Dșeu, el se opri sus dea-

supra norilor, in o lume nouă, pământ necunoscut, unde vedă că se jócă copiii omenești cari de mult părăsise pe părinții lor. In acea lume eră numai aer și flori. Din flori sorbiau copilașii ambrosie, prin aer sburau cu aripi de fluturi.

Cum zăriră copiii nălucă străină, cu marele seu tablou, il incungiurără cu mîile, cu miliónele.

Toți apucă oglinda, toți voese să vedă ce e nou.

— E mama !

— E tata !

— E unchiul !

— E vèrul !

— E amicul !

— E fratele !

— E sora !

— Ah ! dară cum sînt de schimbați !

Astfel strigară copiii unul după altul, apoi toți la un loc.

— Dară se vede că sufer ?

— Jalea după noi póte i usucă ?

— Dorul de noi i prăpădește, adăugeau copiii și se uitau tot mai lung și tot mai trist la oglinda uriciósă.

— Sbor eu la mama astă nópte și-i șoptesc eu ceva la urehe, dișe un ânger alb, cu aripi albastre.

— Dară Dumneșeu trebuie să le fi diș demult că sîntem fericiți, observară mai mulți ângerași deodată.

Totuși s'a petrecut ceva rêu pe lume de s'au făcut iubiții noștri atât de necunoscuți !

Și astfel vorbind, o tristetă străniă, un dor neșpus cuprinse pe bieții copilași.

Nascocitorul reului eră începù să ridă. El ridea de durerea morțiilor.

Și ridênd intinse mânia spre négra-i sticlă.

Acum putea merge mai departe : veduse și pe ângeri plângênd.

— Bams!!!

Aerul a rêsunat cum nu s'a mai audít.

Nu știu au din mânia ângerilor, au din ciuntita mână a făcătorului de rele, tabloul căđù jos, jos pe globul pământesc.

Căđênd, oglinda se isbi de un vulcan arđetor, in mijlocul Oceanului.

Ací in mii și milióne de bucăți s'a sfărîmat.

— Bine că s'a sdrobotit ! strigară copilașii in-veseliți.

Odată cu tabloul seu și cel ce numai rele vede și nascocoșce, din cer in mare fu rostogolit.

Din bórea gurei sale, din țandările oglindei afurite și din focul ce eșiá din măruntaele pământului nascură mii și milióne de monstri, in mare.

Abiá a deschis ochii, abiá a audít, abiá a vădut și a și început a se mușcă, a se bate, a se lup-tá, a se ucide.

Dară inainte încă de a simți, ei inghițișe pe urditorul lor.

Nascocitorul relelor perise prin ênșeși făpturile sale. Acum remâne ca monstrii să se devore unul pe altul până ce cu toții se vor distruge.

Atunci reul va perí desévêrșit.

Constanța de Dunca-Schiau.

B o n b ó n e.

X. . . a intentat soției sale un proces de divorț. Intre motivele invocate este ș-acela, că ea avea un caracter de nesuferit.

— Este fôrte ciudat — dișea soția lui cătră avocatul care avea s-o asiste la infățișare — ca soțul meu să se plângă de caracterul meu . . . N'are decât

să consulte pe amicii lui, și se va convinge, că sînt bine cu toată lumea...

— Tocmai acésta, dómuă, nu-i vine de loc la socotélă.

*

Muma dá cele din urmă sfaturi fiicei sale care se mărită chiar ađi.

— In sfêrsit, copila mea, tóte cele ce ți-am spus până acuma, se resumă aice: Nu înșelá nici odată pe bărbatul teu!

Fata cu naivitate răspunde:

— Dar atunci, mamă, pe cine să înșel?

*

O fată frumósă in doliu se presintă la un birou telegrafic din Londra c'o telegramă pe care i-o dá funcționarului și-l întrebă decă telegrama nu conține mai multe cuvinte decăt numărul reglementar pentru șese pence.

— Să vedem, respunde funcționarul.

Ș-apoi, luând telegrama, începú să anumere cuvintele.

»Dnei—Greibett—Margate—Aflăm — cu—durere—mórtea—mătușei—Juditta—Testamentul—este—in—favórea—noastră.»

— Sînt doue cuvinte mai mult, dșórá, đise funcționarul.

— Ah! cu adevêrat!

Și după ce stătú puțin pe gânduri.

— Atunci ștergeți cuvintele »cu durere.«

*

X... este in momentele din urmă; unul din amicii lui voiá să-l vedă și i đice pentru a-l mai incuragiá:

— Aide, amicul meu, fii cu curagiu... Mórtea nu este atát de ingrozítóre... Gândește-te, că ai să-ți reveđi soția!..

— Tocmai acésta me ingrozește atát de mult!

*

Mama: »Ei, Nițule, ce te-a mai intrebát astáđi invêțătorul?»

— Invêțătorul! haha! deștept invêțátor!« đise Nițu.

Mama: »Dar ce e, ce ai cu el?»

Nițu: »Nu șcie măcar căt face de doue ori doi: a trebuit să mă 'ntrebe pe mine.»

*

Băiatul (inaintea unei cofetării:) Decă aș avé dinți buni, mi-aș cumpêrá bonbóne — de-aș avé pãrale.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Roman nou. Dl Const. Mille, autorul romanului »Dinu Milian« a pus sub tipar la București un roman nou, intitulat »Feciorul Popii.« Romanul acesta va apăre la 15 septembrie, in editura librăriei Ig. Haimann și va fi un volum Charpentier de peste 300 pagine. Prețul de subscriere este 4 lei.

Reviste. *Convorbirile Literare* din 1 iunie publică a XXVI scrisóre a dlui Ion Ghica adresată dlui V. Alecsandri; actul al doilea din »Maria Stuart« a lui Schiller, tradus de Iacob Negruzzi; poesii de dnii I. Ianov și A. C. Cuza; continuarea traducerii »Lascar Viorescu« de Kotzebue, asemenea și a lui »Don Quijote« de Cervantes; in sfêrsit doi articoli, unul »Filosof—firoscos« de Lazár Șaineanu și altul »Hártii vechi« de G. I. Lahovari. *Revista literară* nr. 3 (1887) sub direcțiunea dlui Th. M. Stoenescu, cuprinde următóarele materii: Știința istorică, Istoria Istoriei de B. Florescu; Gânduri de femei, novelă de Dumitru

Stăncescu; Peste Dunăre, dramă de Gr. Ventura, Cređi tu? poesie de Traian Demetrescu, Eri... poesie de Th. M. Stoenescu, Amăgire poesie de Al. Slăniceanu, Ași vré să plâng, poesie de Carol Scrob, Metafisica Amorul de Schopenhauer, Meditație, poesie de Colonel G. Boteanu, Domnișórei R., poesie de G. D. Diamandopol; Luptă? poesie de A. C. Bacalbașa, Români din Basarabia de G. P. Samurian, De cređi... poesie de Traian Demetrescu, Când ar șci... poesie de Arthur P. Gorovei, Cotoiul negru, novelă după Edgar Poe, de Th. M. Stoenescu. Aneecdote poporale de Ioan Encescu, Bibliografie de Zetta.

Statua lui Miron Costin. »Rêșboiul« află că la București s'a înființat o societate, cu numele »Miron Costin« sub președinta dlui Cogălniceanu care să aibă de scop ridicarea unei statui marelui Cronicar al vécului XVIII. In privința acestei statui numitului điar i se comunică următóarele: Dl Urechia ducendu-se la Paris, a comandat, statua in bronz (mărime odată și jumătate) dlui Hagel, elev medaliat al școlei de bele-arte din Paris, după recomandăția dlui Berthelot exministru. Inainte inse de a cătă sculptori străini, dl Urechia s'a adresat sculptorilor români (doi avem): dlui Valbudea ce venise din Florența și care a cercat, dar din cine șcie din ce cauze, n'a isbutit, și dlui Georgescu, care pe lângă o mulțime de comande, are statua lui Asachi, comandată tot de dl Urechia, acum doi ani și nu șcim până unde a mers cu compunerea ei. Astfel stau lucrurile. Statua se va ridica la Iași și costă 18,000 lei.

Tratat de literatură. Sub acest titlu a apărut la București un volum, de dl locot. Drăghicescu, conținând stilul, retorica, poetica, istoria literaturii române și modele de literatură română. Se află de vênđare in librăriile Socec et Heimann. Prețul 8 lei.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Societatea pentru fond de teatru român din adunarea generală ținută an la Șomcuta-mare n'a fost invitată nicăiri pentru anul acesta, ci s'a incredințat comitetul să găsescă un loc potrivit pentru adunarea generală din acest an. Comitetul a și făcut intrebare la mai multe centre românești de cultură și sîntem covinși, că in curênd vom puté anunța locul viitórei adunări generale. Totodată adaugăm, că fondul Societății a crescut și 'n anul acesta frumos, încât se speră, că va atinge suma de 50,000 fl.

Teatrele din România. Teatrul Național din București stă inchis, societatea dramatică s'a imprăștiat in diverse trupe și jócă parte in teatrele de véră. de acolo, parte prin orașele din provincie. Trupa cea mai mare, sub conducerea dlui Manolescu, jócă la Craiova. Trupa Vlădicescu jócă la Bêrlad, de unde va merge la Băcău și prin alte orașe moldovene.

Concert in Iași. In sala teatrului național din Iași s'a dat sâmbătă, 13/25 iunie, in folosul incendiaților dela Botoșani, un mare concert organizat de comitetul constituit sub președinta dnei A. M. Gane, cu concursul bine-voitor al dómnei Galli, dșórelor: Zoe Miculescu, Alice Holban, Teresa Stratilessu, a dlor Ed. Caudella și N. Cantacuzino. După concert urmă danțul in sunetul a doue musici militare.

CE E NOU?

Șciri personale. Moștenitorul de tron Rudolf, după cum anunțarăm, va sosi in 7 iulie la Cernăuți și va petrece acolo până 'n 9 iulie, apoi va plecá la Rădăuți, de unde va face escurșiuni; după aceea prin Solca, Gurahumora, Cămpulung și Chirlibaba, va vini

în 11 iulie la Sighetul Marmăției și de aici se va întoarce la Viena. — *Poetul Eminescu* e puțin mai bine; fisonomia sa admirabilă și fără expresie, a început să renvie, pare conștient de tot ce-l înconjoară, mănâncă și răspunde la unele întrebări. — *Dr. Felix* va reprezenta România la congresul internațional de igienă și demografie, care se va ține la Viena dela 25 septembrie până la 2 octombrie an. c. — *Dr. Aurelian* a început, în numele guvernului român, negociațiunile cu șeful casei Fraissinet din Marsilia pentru organizațiunea, cu concursul acestei case, a unei companii române de navigațiune pe Dunăre. — *Dr. George Tulvan*, vice notar la tribunalul din Băcăcherecul-mare, a fost numit notar la tribunalul din Deva.

Hymen. *Dr. Laurent Sima*, teolog absolvent al diecesei gherlane, și doșora Lucreția Cosma, fiica protopopului Ioan Cosma din Periceiu, la 20 iunie s-au jurat credință eternă în biserica g. c. română din Șimleul Silvaniei.

Academia Română. În ședința sa ultimă »Academia Română« a ascultat între altele: 1. Darea de seamă a dlui Gr. Ștefănescu, profesor la facultatea de științe din București, asupra primelor sale cercetări făcute la Cucuteni, lângă Iași, unde după-cum se știe s'a descoperit o foarte importantă stațiune preistorică. O comisiune, compusă din dnii V. A. Urechia, N. Papadopol Calimachi, Gr. Ștefănescu și Gr. Cobălcescu, a fost însărcinată de învățatul corp să facă săpături la Cucuteni. Dnii Cobălcescu și Ștefănescu au făcut prima recunoșcere în ziua de 10 iunie. Numeroase fragmente de olărie preistorică și câteva instrumente de piatră foarte curioase au fost aduse și examinate de Academie. La discuția ce s'a urmat, au luat parte dnii Odobescu, Ștefănescu și V. A. Urechia. Săpăturile se vor continua în vacanța viitoare școlastică. 2. *Dr. M. Cogălnicean* a făcut cunoscut membrilor Academiei, cum pe una din proprietățile sale, în Dobrogea, dl N. Papadopol Calimachi a aflat o piatră fragmentară foarte mare, conținând o sculptură, care reprezintă un vas cu un călător apropiându-se de țerm, după care o ființă, care s'ar putea lua drept Apolo, se pare că este dispusă a primi pe călător. Însuși *Dr. M. Cogălnicean* a recunoscut, că cu elementele ce posedă până acum, nu este de ajuns pentru a se afirma, că piatra găsită a aparținut mormântului lui Ovidiu. În urma discuțiunilor intime ce au avut loc printre membrii Academiei, cu toți au fost de acord, că să se continue cu cercetările în locul unde a fost găsită piatra, sperându-se a se putea afla și restul din ea, pe care se crede că vor fi și inscripții. Aceste cercetări se vor face după întorcerea dlui M. Cogălniceanu din străinătate.

Școala de fete din Sibiu, înființată de Asociațiunea transilvană, a ținut examenele sale săptămâna trecută și la începutul acesteia. Progresul a fost foarte favorabil, căci elevele au răspuns bine și frumos. În deosebi înaintarea ce ele au făcut în limba română, a încântat pe toți ascultătorii. Numărul elevelor s'a urcat la șeptedeci, dintre care abia a treia parte au fost interne. Direcțiunea și tot corpul didactic merită recunoștință și laudă.

Reuniunea femeilor române din Abrud și giur a hotărât încă în adunarea sa dela 12 mai, ca în anul acesta să deschidă școala de fete, scopul de frunte al acestei Reuniuni. Atunci s'a emis o comisiune, care să facă proiectul. Această comisiune a raportat în adunarea dela 12 iunie. Școala se va deschide negreșit încă în anul acesta, deocamdată numai cu o învățătoare și cu concursul dlor învățători dela școlile confesionale de acolo. Plata învățătoarei va fi 500 fl. și cuartir. Instruirea școlii cu recvisitele trebuincioase se va efectui prin o colectă, pentru care dl avocat

A. Filip a și contribuit 50 fl. Însemnământul, cum se vede din fondul Reuniunii este 7083 fl. și că bugetul anului viitor arată un rest de casă de 148 fl. După adunare toți s'au adunat la casina română, unde s'a făcut tombola și tinerimea a dansat.

Limba română la universitatea din Viena. Cătinim în »Telegraful Român«: După o întrerupere îndelungată, în sfârșit în semestrul de iarnă anulul viitor studenții români din Viena vor avea ocaziune să asculte un colegiu asupra limbii române, ce-l va ține eruditul filolog și profesor al limbilor romanice dl. consilier aulic dr. Adolf Musalla. *Dr. profesor* numit a fost anume rugat de către un număr însemnat de studenți români și italieni și s'a exprimat părerea de bine a putea propune încă în materia filologiei române, ceea ce nu a făcut decât înainte cu 20 de ani. Colegiul va fi: »Gramatica limbii române: a) fonetica b) etimologia« sau »Raportul limbii române față cu limba latină.«

Dieta viitoare se va compune, relativ la partide, astfel: partida guvernamentală numeră 257, opozițiunea moderată 44, cea independentă 79, afară de partide 9, cea națională 7, antisemiți 10. În 6 cercuri se va face balotaj, într'un cerc nu s'a putut ține alegere. Partida guvernamentală s'a înmulțit au 23, opozițiunea moderată a pierdut 13, cea independentă s'a sporit cu 3; cei afară de partide au pierdut 3 cercuri, naționali și antisemiții câte 5.

Mormântul lui Ovidiu. *Dr. M. Cogălnicean*, întorcându-se în București din Dobrogea, s'a întreținut mai mult timp cu dl V. A. Urechia asupra descoperirii petrei ce se bănușce, că ar fi servit de piatră a mormântului poetului Ovidiu. Pe piatră se află incrustată: o corabiă debărcând la țerm, unde este primită de Apolon. În barcă se află un om în picioare. După informațiunile ce le are »Unirea«, dl V. A. Urechia recunoșce importanța acestei descoperiri, se înțelege înse că piatra descoperită ar fi servit la mormântul marelui poet latin.

Conferință literară în Ploești. *Dr. V. A. Urechia* membru al Academiei române, a plecat duminică la Ploești unde a ținut în localul liceului o conferință pentru sporirea fondului necesar ridicării statuei lui Miron Costin. Dsa a întreținut publicul despre originea orașului Ploești și a citit documente necunoscute încă, din cari s'a putut vedea, că orașul Ploești a fost înființat de Mihail Vitezul. Ploeștii pe atunci erau un sat de moșneni, ale căror pământuri au fost rescumpărate de eroul dela Călugăreni, care le-a dat în schimb pământ la Baicoiu. Apoi onor. academician a citit o legendă foarte frumoasă a lui Ionu Istețu dela casarma Malmaison. *Dr. profesor St. Veleșcu* a recitat mai multe bucăți literare. În fine *Dr. V. A. Urechia* a făcut o scurtă biografie a lui Miron Costin. În sala conferinței au fost espuse fotografiile de pe machetele statuei. *Dr. ministru Sturdza* a pus la dispoziția dlui Urechia, pentru a ține asemenea conferințe, localurile de școală din principalele orașe din țară, scrie »V. Națională.«

Un nou institut de credit. Din Baia-de-Criș se scrie, că acolo se discută ideia înființării unui institut de credit și economii, a cărui necesitate se simte adânc și în părțile acele. În fruntea întreprinderii stau dnii protopopul D. R. Damian, avocatii Petru Truța și Teodor Pop, preoții G. Bogdan, I. Roman, I. Câmpăian și alții.

Petrecere de vără. Inteligența română din Betleu, comitatul Solnoc-Dobăca, la 17 iulie va aranja un bal în casina Betleneșilor; vinitul curat este destinat în folosul bisericii și școlii române de acolo.

Societatea de lectură „Inocențiu M. Olain“ a teologilor din Blaș, în ședința de constituire ținută

in 28 maiu st. n. a. c. ș-a ales noul comitet pentru anul viitor școlastic in persoanele următorilor domni: președinte Valeriu Comșa, cleric a. III; secretar Iuliu Brut Hodoș, cl. a. III; cassar Iov Băbuț, cl. a. II; controlor Ioan Mera, cl. a. I; bibliotecar Ieronim Dănilă, cl. a. I; rămânând a se alege cu începutul anului școlastic viitor notarul ședințelor dintre fiitorii clerici de anul prim. Blaș 24/6 1887. Ioan I. Deac, președinte; Aurel Hulea, secretar.

Un învățat rus in România. Sâmbătă a sosit in București dl A. Vocikof, profesor de meteorologie la universitatea din Petersburg, care de un an de zile se află in misiune, in scop de a studia instalările aparatelor pentru determinarea temperaturii aerului. Dl Vocikof a făcut o vizită și la Sinaia și de-acolo a luat drumul spre Rusia.

Impăratul Vilhelm și moștenitorul de tron al Germaniei sunt amândoi bolnavi. Impăratul a trecut de 90 ani și bóla sa este slăbiciunea etății mari. Fiul seu, moștenitorul de tron, are o bóla mai periculoasă. I s'a făcut o rană in gât, pe care renumitul Virchov a operat-o, constatând că bóla nu este mortală. Prințul imperial s'a dus apoi la Londra, unde l'a operat de nou celebrul chirurg englez Mackenzie; acesta dice, că in partea ce a tăiat din rană n'a dat de apariția formei unui rac, nu gărantază inse că nu va allă acésta apariție in restul ranei ce remase să se nimicéscă. Pân' acuma afară de regușelă, sunt puține semnele unei stări bolnăviciose. Corespondentul lui »Figaro« spune, că a vedut pe prințul imperial și-l găsește foarte îmbetrănit și pré schimbat.

Iubileul reginei Victoria, prin care s'a serbat anul al 50-le al domniei sale, a fost strălucit, după cum il semnălarăm și'n numerul trecut. Pe o întindere de patru kilometri dela Buckingham-Palace și până la Westminster-Abbaye, M. S. regina Victoria a primit ovațiunile entusiastice ale nenumeratului public sosit in Londra din cele cinci părți ale lumii. Se socotește la un milion numărul străinilor sosiți in capitala Regatului-Unit pentru iubileu. Peste 50 milioane de franci s'au cheltuit numai in chiriile plătite pentru un loc pe estrade séu la ferestile caselor situate in cursul cortegiului regal. Séra a fost o iluminatie care intrece puterea ori-cărei descrițiuni. Multimea de rajas și alți principii din colonii sosiți la Londra au ținut să orbéscă prin strălucirea imbrăcămintei lor tot ce mintea omenéscă își pôte inchi-pui. Temerile de dinamită nu au fost justificate. Locuitorii Marel-Britanii au ținut să serbătoréscă in totă liniștea iubileului reginei care a domnit 50 ani și n'a guvernat o singură zi.

Prestidigitatorul profesor Hermann a murit la Carlsbad in vârsta de 72 de ani, de-o afecțiune a plomănilor. De și celebrul prestidigitator se născuse la Hanovra, de și numele lui e eminent german, de și domiciliul seu permanent era Viena, totuș se află necontenit in luptă cu limba germană, pe de altă parte cunoșcea 13 alte idiome: de preferință vorbea limba francesă. Hermann a călătorit mult in Europa, America, Asia și Africa. Intr'o călătorie in Francia, aflându-se la Nantes, s'a dus in piață sub prețecst d'a cumpără oue; spărgând un ou spre a esamina calitatea, găsi intr'ensul o monetă de aur de 10 franci, asemenea la un alt ou. Vedând acésta țeranca, refușă de a i-le mai vinde, își rtrînse de grabă provisiunea ouelor sale și fugi cât putu de iute. La o a doua și a treia țerancă repetă manopera, astfel că intr'o clipire de ochiu nu mai găsi nici un ou in tég, și că la satele din giurul orașului se sparseră in ceați mii de oue. La Bruxelles intră la un barbier, își taie gâtul și ese liniștit cu capul la subțioră. La Baltimore a fost arestat și condus inaintea tribunalului,

fiindcă intr'un vagon al tramvayului escamotase din buzunarele pasagerilor ciasornicele, pungile și alte obiecte cari apoi se găsiră tôte in buzunarele poli-cemanului, care-l arestase. Intr'o călătorie cu calea ferată, aflându-se intr'un cepeu cu mai mulți pasageri, escamotă tuturor biletele de drum; conductorul intră spre a insemnă biletele, dar nici unul nu mai găsi pe al seu; mare consternațiune, in fine profesorul Hermann dișe supêrat conductorului: »Cum poți să ne ceri biletele când se află pe șapca dtale?« Așă era. Conductorul își făcu cruce și se grăbi a se re-trage convins, că intre pasageri se află diavolul in persoană. Diarele francese l'au numit »Méphisto bon enfant« din cauza numeróselor sale represintațiuni in favórea săracilor. La Madrid asistă la propria lui inmormântare. Când profesorul Hermann se duse pen-tru prima óră la Milan, dădu represintațiunile sale la teatrul Canobbiana. In acelaș timp, un alt prestidigitator, anume Velle, i făcea concurență la teatrul Carcano prin eleganța produțiunilor sale. Ambii rivali, cari nu se cunoșceau personal, aveau a-și împărtași favórea publicului, astfel că se formase doue partide: Hermannistii și Velleistii. Intr'o séră Velle dete o represitațiune privată in salonul unui aristocrat la care asistă și un bărbat cu maniere elegante. Velle, esecutând cunoscuta scamatorie »Inelul călător«, rugă pe acest bărbat necunoscut a-i împrumută un inel, care, după comanda fermecătorului își schimbă de mai multe ori locul, trecând dela o persoană la alta. In fine Velle pofti pe proprietarul inelului a căută inelul in buzunarul drept al giletei sale unde il va găsi. Acesta inse i arată buzunarul gol și i dișe: »Iubite coleg, veți că inelul meu nu se află la mine, il vei găsi in buzunarul giletei dtale.« »Acest domn nu pôte fi decât profesorul Hermann!« esclamá Velle scoțând inelul din buzunarul giletei sale. Apoi rivalii, făcând astfel cunoșcință, își strinseră mâna.

Junețea in unire cu virtutea. Un proverb pre-tinde că junețea s'ar găsi adesea in conflict cu vir-tutea. De și se asigură, că proverbele esprimă înțelepciunea popórelor, tot sântem de părere, că nu se pôte pune pré mult temeiu pe ele. Acésta dovedeșce o șcire ce ni s'a comunicat din Bologna. Un corp de balet, compus numai de copii, se preumblă prin orașele Italiei dând represintațiuni choreografice. Societatea dântuitoare se compune din 200 persoane și prima baletistă e in vârstă de 12 ani. Directrița trupei se exprimă in anunciurile sale: »Baletistele nós-tre nu sânt numai frumoșe și june, dar și virtuóșe; putem face un jurământ solemn că nici una din ele nu șcie ce insemnăză relațiuni de amor.« Acésta re-clamă a avut succesul să atragă tôte mamele de familie la represintațiunile micilor baletisti: n'a oprit inse pe un critic malițios a dișe, că directrița n'a spus pentru căți ani chezășueșce virtutea balerinelor sale.

Un șerpe intr'un copil. Cetim in »Gazeta Bu-zeului«: Copilul Nicolae G. Stoian din comuna Căndești, in etate de 11 ani, culcându-se in ziua de 25 maiu trecut pe țerină in câmp unde pădiă vitele, a adormit și s'a deșteptat pe când un șerpe se intro-dusesese in gura lui. Șerpele fiind pe jumătate afară, a tras de el impreună cu nișce muncitori trecători, dar a fost imposibil de a-l scóte, astfel că s'a intro-dus in stomachul copilului care o zi și jumătate nu a mai putut vorbi. Muma sa inse dându-i să bea serum de tutun amestecat cu oțet tare, s'a făcut im-mediat bine și n'a mai simțit șerpele. Acum copilul se găseșce in deplină sănătate.

O universitate de femei in Rusia. Foile din Rusia anunță ddo 2 iunie n.: Dilele aceste s'a lucrat de cătră comisiunea ce se ocupă cu cultivarea femeii un proiect de lege, care va fi așternut in curând con-

siliului țării. In urma acestui proiect este a se înființa in Rusia o universitate de femei, care va cuprinde două facultăți filosofice și anume o facultate istorico-filosofică și una matematică și științele naturale, precum și un institut de medicină. La universitate vor fi primite numai acele femei, cari posedă testimonii de bacalaureat, adevărat cunosc limba latină și cea greacă. Programul universității de femei nu se va deosebi in nimic de cel al universității pentru bărbați.

Șahul Persiei a dăruit reginei Victoria, din incidentul iubileului ei de 50 de ani, un covor. La 1873 Șahul călătorind prin Europa, s'a oprit și in Londra, unde a primit visita din partea reginei Victoria. Cu ocaziunea această regina s'a jeluț inaintea șahului contra celor mai isteți țesători de covore, că el nu pōte nicăiri să afe un covor, care să fie din o singură bucată și să pōtă fi intins cât ține colosala ei sală de așteptare. Șahul ș-a adus aminte de dorința această a reginei și acum cu ocaziunea iubileului ei i-a și implinit-o trimițându-i un covor de tōtă frumusețea, in dimensiunea pōtită. Intrăgă țesătura lui este un adevărat cap d'operă, coprinde in el insigniile monarhului Perșilor, și armele reginei. In deosebi colorile roș și verde, cu care sūnt colorate firele țesute i dau aspectul unei adevărate podōbe.

Diamantele corōnei Engliterei. Ecă câteva amēnunte asupra diamantelor corōnei Engliterei numite »Regalia.« Aceste diamante și petre preciose de tot felul n'au fost in totdeuna păstrate după cum sūnt păstrate astăzi de regina Victoria. Ele au călătorit adese-ori, și de multe ori au fost puse emanet. Pe la anul 1270, Regalia erau la Paris in Templu, subț paza Margaretei, regina Franciei. Puțin după acea, fure puse emanet la niște comercianți francezi cari deteră lui Enric II suma de bani de care avea trebuința pentru a inăbuși revolta baronilor. In 1272 fură aduse la Londra, și tocmai cu această ocaziune se și făcū inventarul care se află și astăzi. Subț Eduard III, serviră de cautiune la comercianții flamanți pentru un nou imprumut. Enric V își angajă colanul cel mare »Persanul« la primarul și la comuna Londrei. Enric VI făcū de mai multe ori acelaș lucru. Subț Enric VIII sarcina păzitorului diamantelor Regalia deveni una din cele mai mari și mai bine plătite. Pe lângă locuința ce avea in tōte reședințele regale, acestui titular i se mai plătiă 33,000 livre, și i se dădea la mēsă 14 feluri de bucate, vin, bere, etc., Fără a mai vorbi de onōrea d-a pune corōna pe capul Maiestății Sale și d-a i-o luă ori de câte ori deschidea sēu inchidea Parlamentul. Tōte aceste privilegii fiind in urmă desființate, păzitorului acestor diamante i se dădū voia d-a le face să fie vēdute pentru o plată ore-care de intrare.

Șoiri scurte. In internatul românesc din Sighetul-Marmăției se vor primi tinerii gratuit sēu cu preț scădūt, pentru anul viitor, la 15 iulie, la concursul ce se va ține atunci in localul internatului; concurenții au a-și trimite pân' atunci recursele la rds. dn vicar Mchail Kōkenyesti in Bărsăva. — In șcōla de cadeți din Sibīn se vor primi cu inceperea anului școlar viitor aprōpe 40 de elevi in anul prim de infanterie; avis tinerilor romāni! — La Brașov Asociațiunea pentru spriginirea invēțaceilor și șodalilor meseriași romāni publică concurs pentru 6 stipendii din fundațiunea »Michail și Elisa Stroescu.«

Neorolōge. Petru Alesandru Vlassa, paroc gr. c. și protopop la Indol in Ardeal, a murit la 23 iunie, in etate de 51 ani. — Avram Murgu, paroc gr. or. romān in Petruvosello, Banat, a incetat din viață la 20 iunie, in etate de 66 ani.

Ghicitōre.

De Elena d' Orbonaș.

O damă care cu fiul seu impreună se află intr'o societate, fu intrebată de un domn intr'un mod cam indiscret: de câți ani este?

Ea i respunse, zimbind:

Eu impreună cu fiul meu sūntem tocmăi de o 100 de ani. Nainte de 20 de ani insem eram de trei ori mai bătrână cum eră fiul meu atunci. Ghiceșce dar, cât sūnt de bătrână!

De câți ani eră deci dama?

Terminul de deslegare e 16 iulie. Ca totdeuna și de astă-dată se va sorti o carte intre deslegători.

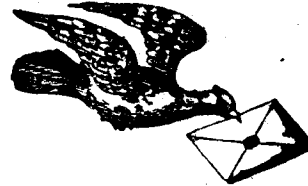
Deslegarea ghicitōrei de semne din nr. 13:

Astă tōmnă intr'un rēnd,
Când la voi mândră-am vinit,
Eram și frumos și gras,
Că dorul nu m'a fost tras.
Dar la tin de când gândesc,
Dōmne cum me mai topecș;
Me topecș și me usuc,
Ca și frunța cea de nuc!

Deslegare bună primirăn' dela dōmnele și domnișorele: Victoria Em. Doctor n. Mircea, Elena de Orbonaș, Stefania Pop, Otilia Gogonea, Cornelia N. Pop, Iuliana Iloca, Sofia Botescu, Valeria Pop Popescu, Maria Bratta, Amalia Crișan și dela dl Nicolae V. Pop.

Premiul l-a dobândit dna Victoria Em. Doctor n. Mircea in Cața.

Poșta Redacțiunii.

Lui M. Se vede că sūnt »primele orduri compuse in poesie.« Pēcat de timpul perdut.

Gepiu. Fiind că ai publicat notița mai nainte in altă fōie. este de prisos s'o mai reproducem și noi.

Dnei E. B. in P. S'a trimis. Arig. Vor urmă pe rēnd,

căci de aceste avem multe de publicat.

Paris. Așteptăm ceea ce am cerut mai de mult.

Drei L. V. M. in D. Va urmă cât mai curēnd. Așteptăm și ceea ce trebuia să ne trimiteți mai de mult.

Frumosică copilită. Lasă altora poesia. Pe terenul acesta nu vei isbuti nici odată!

Dlui I. I. R. in B. N'am primit nici novela, nici poeziile.

Călindarul săptămānei.

Diua sēpt.	Călindarul vechiu	Călind nou
Duminea 4. Ev. dela Mateiu c. 8, gl. 3, a invierii 4.		
Duminea 21	Mart. Iulian	3 Corneliu
Luni 22	Mart. Eusebiu	4 Udalricu
Martī 23	Mart. Agripina	5 Siarlota
Mercuri 24	(†) Nasc. St. Iōn Bot.	6 Antoniu
Joi 25	Mart. Fevronia	7 Esther
Vineri 26	Cuv. David	8 Chilian
Sămbătă 27	Cuv. Samson	9 Ludovica

Avis!

Semestrul prim se va incheiă cu nr. 26. Rugăm pe aceia a căror abonamente vor espiră atunci, să binevoeșcă a le innoi de timpuriu, căci numai cu abonamente plătite regulat inainte putem să susținem fōia.

Cei ce încă nu ș-au achitat abonamentele, binevoeșcă a-și refui datoria până la finele lunei, plătind pe viitor inainte, căci in cazul contrar li se va sistă espedarea.

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Hūgel in Oradea-mare.